

Arrest

nr. 303 868 van 26 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 17 december 2021, dient op 20 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 7 oktober 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 2 mei 2023.

1.3. Op 10 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op 1 januari 1992 in Baroo, in het district Rodat van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U werkte als textielhandelaar in Baroo.

U verklaarde dat uw vader dertien of veertien jaar lang werkte voor de politie, eerst bij de grenspolitie in Nangarhar, daarna bij de politie in Herat waar hij bij een checkpoint stond. In Herat werd uw vader door twee onbekenden aangevallen, zeven, acht of negen jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Hij werd naar het ziekenhuis Charsad Bestar gebracht, waarna hij na zes dagen in het ziekenhuis naar Baroo terugkeerde. Na zijn terugkomst kwamen familieleden op bezoek waardoor de dorpingen na een tijd wisten van het incident in Herat en dat uw vader voor de overheid had gewerkt. Zo zijn ook de Taliban in uw dorp, die daar destijds de macht hadden, dat te weten gekomen.

Twee of drie maanden na zijn terugkeer naar Baroo ging u met uw vader naar de moskee. Uw vader en u stonden na het avondgebed te praten met de imam voor de moskee wanneer drie mannen uw vader aanvielen. Een van hen heeft uw vader geslagen en een andere heeft op hem geschoten, omwille van zijn werk voor de overheid. U herkende een van hen, de dorping en Talibanstrijder A. (...), zoon van M.F.M. (...). Uw vader kwam om bij dat incident.

De volgende ochtend om acht uur kwamen drie rangers met mensen van de overheid en het district naar uw huis om te informeren over wat er de dag voordien was gebeurd bij de moskee. U vertelde hen over A. (...), waarna u met hen meeding in de auto om het huis van A. (...) te tonen. Daar werd A. (...) opgepakt. Ook zijn vader M.F.M. (...) werd gearresteerd. A. (...) werd eerst naar het district en de stad gebracht, en daarna als verdachte overgebracht naar de Pul-e-Charki gevangenis. Zijn vader M.F.M. (...) werd vrijgelaten omdat hij oud was en er niets mee te maken zou gehad hebben. A. (...) werd ondervraagd en heeft twee andere Taliban genoemd, die vervolgens ook werden gearresteerd: A.Z. (...) en O. (...) van het dorp Kuchiyan. Vanuit de gevangenis in Baghram belde A. (...) u vier keer, om de maand, om u te bedreigen, waarna u enkele maanden na de arrestatie van A. (...) naar het hoofd van de inlichtingendiensten, R. (...), ging om dat te melden. R. (...) zei u dat u zich geen zorgen moest maken omdat zijn twee handlangers al waren opgepakt. Na de arrestatie van A. (...) werd u niet meer benaderd door de Taliban. Een jaar na de dood van uw vader heeft de lokale politie controleposten opgericht in uw regio, waardoor de Taliban tot aan de machtsovername niet meer in uw dorp konden komen.

Eén dag na de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021, zijn de Taliban uw huis binnengevallen, op zoek naar u. Uw moeder belde u om dat te vertellen. U was op dat moment onderweg naar uw schoonvader en hebt hem verteld wat er gebeurd was. Uw schoonvader nam contact op met uw maternale oom en samen besloten ze dat u het land moest verlaten. Eén dag na de val van de voormalige Afghaanse regering op 15 augustus 2021, is uw familie (uw moeder, twee jongere broers K. (...) en F. (...) en uw vrouw en kind) naar uw schoonvader in het dorp Landi verhuisd, op vijftien à twintig minuten van uw huis.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan op 27 Asad 1400 (i.e. 18 augustus 2021), drie dagen na de machtsovername door de Taliban. U kwam aan in België op 17 december 2021 en diende hier op 20 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek zijn A. (...) en de Taliban nog vier keer naar u komen zoeken: bij uw familie thuis, in uw winkel, in de winkel van uw schoonvader en bij uw schoonbroer. Ze vroegen daarbij ook naar uw broer S. (...), die via uw maternale oom Afghanistan ontvluchtte en momenteel sinds een jaar in Iran verblijft.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw taskara, (2) een kopie van de taskara van uw vader, (3) een document in verband met een verwonding die uw vader opliep bij de uitoefening van zijn werk, (4) foto's van uzelf met het lijk van uw vader, van u op uw trouwfeest en van u in uw textielwinkel, (5) een badge van het werk van uw vader, (6) certificaten van het werk van uw vader, (7) documenten in verband met het werk van uw vader, en (8) opmerkingen op de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin

van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

U verklaart dat uw vader werd aangevallen door de Taliban aan de moskee (CGVS, p. 11), in de periode waarin hij van zijn werk bij de politie in Herat terug naar huis was gekomen nadat hij daar gewond was geraakt (CGVS, p. 16). In die periode kwamen de dorpelingen en Taliban te weten dat uw vader bij de politie zat (CGVS, p. 16). Na die aanval op uw vader aan de moskee, kreeg u zelf ook problemen met de Taliban omdat u één van hen had verklikt (CGVS, p. 12). Dat maakt het werk van uw vader voor de politie en de problemen die hij daardoor heeft gekend tot de grondoorzaak van uw persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader gedood is door de Taliban (CGVS, p. 12) nadat ze te horen hadden gekregen dat hij voor de politie werkte (CGVS, p. 16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Zo plaatst het CGVS grote vraagtekens bij uw verklaringen over de manier waarop het bekend werd dat uw vader bij de politie werkte, wat ertoe leidde dat de Taliban het eveneens te weten kwamen. Daarover stelt u initieel dat uw vader het eerst verborgen hield in uw dorp en zei dat hij als chauffeur bij het Alokozai-bedrijf werkte, waarvoor hij sigaretten aan winkels moest bezorgen (CGVS, p. 14). U stelt: "hij was bang dat we het konden doorvertellen aan iemand en dat was gevaarlijk" (CGVS, p. 14). U wist zelf pas dat uw vader bij de politie werkte nadat hij gewond raakte in Herat en daarna naar huis kwam (CGVS, p. 14). Tot dat moment zei u tegen dorpelingen en vrienden van uw vader die u naar het werk van uw vader vroegen, dat hij bij het Alokozai-bedrijf werkte (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe de Taliban dan te weten waren gekomen dat uw vader bij de politie werkte, stelt u dat mensen van het dorp dat te weten waren gekomen wanneer hij werd thuisgebracht na zijn verwonding, en dat het zo werd verspreid (CGVS, p. 16). Expliciet gevraagd hoe de dorpelingen dat te weten waren gekomen, zegt u dat toen uw familie op bezoek kwam, dat werd verteld en zo via via iedereen geïnformeerd werd (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden uw vader het eerst wel verborgen hield en nu niet meer, stelt u dat het "moeilijk om te verbergen" was (CGVS, p. 16). U verklaart zelfs dat jullie niets geprobeerd hebben om het verder verborgen te houden (CGVS, p. 16), waaruit geen risicobesef af te leiden valt. Die onvoorzichtigheid staat in schril contrast met de wijze waarop uw vader zijn werk eerder wel verborgen hield – met succes ook blijkbaar. Uit uw beschrijving van het incident in Herat waarbij uw vader zijn verwondingen opliep, blijkt bovendien dat het mogelijk moet zijn geweest om die opgelopen verwondingen toe te schrijven aan zijn voorgehouden werk voor het Alokozai-bedrijf. Zo stelt u dat uw vader verwondingen had aan zijn hoofd (CGVS, p. 16) omdat hij geslagen was (CGVS, p. 14), wat eerder wijst op een gewelddadige overval dan op een gewapend conflict in het kader van werk bij de politie. Het CGVS ziet zodoende geen reden waarom het excuus van het werk bij het Alokozai-bedrijf niet volgehouden kon worden na die verwondingen, als zo vermeden kon worden dat de Taliban op de hoogte kwam van het werk van uw vader voor de politie. Bij uw verklaringen over het incident in Herat dient bovendien opgemerkt te worden dat die strijdig zijn met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u zei dat onbekenden op uw vader hadden geschoten (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) spreekt u slechts over slaan, niet over schieten (CGVS, p. 14-16). Aangezien het hier een cruciaal incident in uw asielrelaas betreft, kan verwacht worden dat u er eenduidige informatie over kan geven. De wijze waarop uw vader zijn werk initieel (succesvol) verborgen hield, valt nauwelijks te rijmen met de onvoorzichtigheid die hij en zijn familie schijnbaar aan de dag legden na zijn terugkeer naar Baroo, wat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnt. Bij bovenstaande dient overigens benadrukt te worden dat het hier een cruciaal moment in uw asielrelaas betreft: nadat het in uw dorp bekend werd dat uw vader bij de politie werkte, werd hij door de Taliban aangevallen bij de moskee (CGVS, p. 12 en 16), wat op zijn beurt dan weer leidde tot uw persoonlijke problemen met de Taliban door de verklikking van A. (...) aan de overheid (CGVS, p. 12). Het ontbreken van een risicobesef na de terugkeer van uw vader staat in schril contrast met zijn eerdere beredeneerde en succesvolle manier om zijn werk verborgen te houden, wat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van dit cruciaal punt in uw asielrelaas sterk op de helling zet.

Ook uw verklaringen over de zorgeloosheid waarmee u en uw vader die bewuste dag naar de moskee gingen, zijn allesbehalve aannemelijk te noemen in het licht van uw eerdere verklaringen over de talibanaanwezigheid in Baroo en het feit dat het ondertussen genoegzaam bekend was geraakt dat uw vader bij de politie werkte: nadat uw vader gewond was geraakt in Herat en terug thuis kwam, raakte het immers bekend in uw dorp dat uw vader bij de politie werkte (CGVS, p. 16). Voor de dood van uw vader hadden de Taliban bovendien de macht in handen in uw dorp en regio (CGVS, p. 10). Na de dood van uw vader hadden ze er nog een jaar de macht, waarna de lokale politie posten oprichtte en de Taliban niet meer in uw dorp kon komen tot aan de machtsvername (CGVS, p. 10-11). Met betrekking tot de periode voor de dood van uw vader, stelt u uitdrukkelijk het volgende over het gedrag van de Taliban: "als ze weten dat er iemand bij de overheid werkte of er iets mee te maken had, slagen ze die mensen en vermoordden ze die mensen" (CGVS, p. 11). U stelt dat dat veel gebeurde en geeft de voorbeelden van J., S. (...) en zijn schoonbroer en familie die door de Taliban vermoord werden (CGVS, p. 11). Dergelijke voorbeelden tonen enerzijds aan dat uw vader genoeg redenen had om zijn werk voor de politie verborgen te houden en maken het des te onaannemelijker dat hij dat na zijn terugkeer uit Herat niet meer deed (zie boven). Anderzijds maakt uw situatieschets over de veiligheidssituatie in Baroo voor de dood van uw vader, het eveneens onaannemelijk dat u en uw vader zonder enige voorzorgsmaatregelen naar de moskee gingen (CGVS, p. 17) op een moment dat het bekend is in uw dorp dat uw vader voor de politie werkte. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de aanval op uw vader grondig aangetast. Door het afleggen van onaannemelijke en zodoende ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevond allerm minst aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen, die voortkomen uit de verklaarde problemen van uw vader (CGVS, p. 12), overtuigen uw verklaringen niet. De ochtend na de aanval op uw vader kwamen mensen van de overheid naar uw huis en hebt u hen verteld wat er gebeurd was (CGVS, p. 18). Nadat u A. (...) had aangegeven heeft de overheid hem opgepakt en naar de gevangenis gebracht (CGVS, p. 18-19). A. (...) heeft nog twee andere talibanleden, O. (...) en A.Z. (...), aangegeven die daarna eveneens werden opgepakt (CGVS, p. 19). De overheid had ook de vader van A. (...), M.F.M. (...), aangehouden maar hij werd terug vrijgelaten omdat hij oud was (CGVS, p. 18). Na de dood van uw vader en de arrestatie van A. (...), zijn de Taliban niet meer naar u komen zoeken in uw huis of winkel en hebt u geen problemen meer met hen gehad (CGVS, p. 20-21), hoewel u stelt dat u bang was dat A. (...) iets kon doen via zijn neven die ook in uw dorp woonden (CGVS, p. 19). Slechts ten tijde van de machtsvername vielen de Taliban uw huis aan, op zoek naar u, waarna u het land verliet (CGVS, p. 12). U slaagt er echter allerm minst in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban u na die verklaring van A. (...) met rust lieten tot aan de machtsvername. Er zijn immers voldoende redenen waarom de Taliban wel naar u zouden kunnen komen. Over de veiligheidssituatie in Baroo in de periode na de dood van uw vader, stelt u dat de Taliban nog een jaar de macht behielden totdat de lokale politie controleposten oprichtte waardoor de Taliban niet meer in het dorp konden komen (CGVS, p. 10-11). In dat jaar hebben de Taliban volgens uw verklaringen "verschrikkelijke dingen gedaan" (CGVS, p. 12). U geeft het voorbeeld van J. (...), wiens zoon onthoofd werd omdat de Taliban zeiden dat hij voor de inlichtingendiensten van de voormalige overheid werkte (CGVS, p. 12) en stelt dat er voor de oprichting van de controleposten van de lokale politie enkele mensen werden vermoord door de Taliban (CGVS, p. 20). De Taliban hadden in dat jaar dus wel degelijk de mogelijkheid u te benaderen omwille van uw verklaring van een van hun leden. Daarnaast zegt u dat het duidelijk zichtbaar was wanneer de overheid met de drie rangers naar uw huis kwamen en dat er toen veel mensen aanwezig waren in de buurt (CGVS, p. 18-19) en stelt u dat iedereen wist dat u A. (...) had aangegeven bij de overheid (CGVS, p. 20), waaruit kan worden afgeleid dat de Taliban er eveneens van op de hoogte waren. Ook de vader van A. (...), die zelf lid van de Taliban was (CGVS, p. 18) en werd vrijgelaten (CGVS, p. 18), kon de andere Taliban ervan op de hoogte stellen dat u de Taliban had verklikt. Bovendien had (...) de mogelijkheid om u vanuit de gevangenis vier keer te bellen om u te bedreigen (CGVS, p. 20) – persoonlijke bedreigingen die u eerder nog niet had vermeld op de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5) – wat het voor hem eveneens mogelijk moet hebben gemaakt om vanuit de gevangenis andere Taliban op u af te sturen om wraak te nemen. Ondanks het feit dat de Taliban de mogelijkheid hadden u te benaderen en wisten dat u een van hun strijders had verklikt, wat tot de aanhouding van twee andere strijders had geleid, lieten de Taliban u toch al die tijd tot aan de oprichting van de controleposten met rust. U had geen problemen meer met de vader van A. (...), M.F.M. (...) (CGVS, p. 21), en u weet ook niet of M.F.M. de andere Taliban niet op u had afgestuurd (CGVS, p. 21). U stelt dat u in die periode alleen maar kon proberen veilig naar uw winkel te gaan en op tijd terug te komen (CGVS, p. 21) en wanneer u wordt gevraagd om welke reden de Taliban de zoon van J. (...) wel konden doden maar u niet, stelt u dat u niet overal aan het rondlopen was, in tegenstelling tot J. (...), maar alleen naar uw winkel, uw schoonvader en uw

huis ging (CGVS, p. 21). Die voorzorgsmaatregelen verbleken echter in het licht van uw verklaringen dat iedereen wist dat u die winkel daar had op het plein in Baroo (CGVS, p. 10) en dat de Taliban nog mensen vermoordden in Baroo na de dood van uw vader (CGVS, p. 12). Het is in dat opzicht allesbehalve aannemelijk dat u in Baroo, thuis of in uw winkel, nog veilig zou zijn indien de Taliban u werkelijk viseerden. Geconfronteerd met het feit dat A. (...) de andere Taliban ook vanuit de gevangenis kon bellen om hen op u af te sturen, herhaalt u slechts dat u heel voorzichtig naar uw winkel ging en zegt u dat later de controleposten werden opgericht, waardoor de Taliban "misschien beperkte mogelijkheid om iets te doen" had (CGVS, p. 21). Daarmee kan u echter allerminst uitklaren om welke reden een strategische actor als de Taliban u niet benaderde in het jaar voor de oprichting van de controleposten, als ze u daadwerkelijk viseerden. Dat de Taliban dan meteen na de machtsovername uw huis aanvallen, op zoek naar u, is allesbehalve aannemelijk gelet op het feit dat ze daar eerder een jaar lang de kans toe hadden, in een periode waarin ze ook anderen aanvielen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw persoonlijke vrees voor vervolging grondig aangetast.

Voorts ondergraven uw vage verklaringen over vervolgingsfeiten na uw vertrek de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar meer. U verklaart dat uw broer S. (...) een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS Afghanistan is ontvlucht en momenteel in Iran verblijft (CGVS, p. 5-6). Hij is gevlucht ten gevolge van uw problemen met de Taliban: A. (...) heeft hem lastig gevallen en bedreigd, en heeft tegen uw moeder gezegd dat u of S. (...) zich moesten overgeven aan hen, waarop S. (...) het land heeft verlaten (CGVS, p. 6). U vertelt over vier bezoeken van de Taliban aan uw familie na uw vertrek: een keer bij uw familie thuis, een keer in uw winkel, een keer in de winkel van uw schoonvader, en een keer bij uw schoonbroer (CGVS, p. 6-7). U stelt dat het eerste bezoek na één of twee weken na uw vertrek was (CGVS, p. 6), maar weet niet wanneer ze de eerste keer naar S. (...) vroegen of hoeveel tijd er zat tussen de eerste bedreiging voor S. (...) en zijn vertrek (CGVS, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd hoe lang S. (...) nog in Afghanistan heeft gewoond sinds de eerste keer dat hij zelf bedreigd werd, ontwijkt u de vraag en stelt u slechts in algemene zin: "Hij heeft met zijn problemen in Afghanistan gewoond, soms bij mijn maternale oom en soms bij mijn schoonvader, en uiteindelijk is hij ook vertrokken" (CGVS, p. 7). Uw schoonbroer G.W. (...) werd bij een van die bezoeken geslagen door de Taliban in uw winkel (CGVS, p. 9), maar over het tijdstip van die aanval kan u slechts zeggen dat het "in de tijd van de Taliban" was (CGVS, p. 9). Kortom komt u niet verdere dan vage informatie over de vier bezoeken die de Taliban nog bracht aan uw familie na uw vertrek. U stelt dat uw moeder wel vertelde over die bezoeken na uw vertrek, maar dat u nooit hebt gevraagd over de data van die bezoeken (CGVS, p. 22). U verklaart dat het moeilijk is, vooral voor vrouwen, om zich alles te kunnen herinneren met een datum (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat het over uw problemen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gaat, stelt u eveneens dat het moeilijk is die informatie terug te vinden met de vrouwen in Afghanistan (CGVS, p. 22). Het blijkt echter dat u ook uw schoonbroer of schoonvader, met wie u wel nog contact kan leggen (CGVS, p. 9), niet meer informatie hebt gevraagd over die problemen na uw vertrek (CGVS, p. 22), wat wijst op een merkwaardige desinteresse in de gevolgen van uw problemen in Afghanistan. Zodoende komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven verder in het gedrang.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u en uw vader (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De documenten in verband met het werk van uw vader (zie administratief dossier, groene map, documenten 3 en 5-7) tonen hoogstens aan dat uw vader voor de politie heeft gewerkt, wat niet betwist wordt door het CGVS. De foto's (zie administratief dossier, groene map, document 4) die u neerlegt kunnen niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen. De foto's van u in uw textielwinkel en u op uw trouwfeest hebben geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. De foto van u met het lijk van uw vader toont slechts aan dat uw vader overleden is, maar kan geen verdere informatie bieden over de precieze omstandigheden van zijn overlijden en het eventuele verband met uw asielmotieven. U diende via uw advocaat nog een opmerking in op de notities van uw persoonlijk onderhoud, namelijk dat niet in alle dorpen, maar enkel in uw regio de taliban de macht hadden in de periode rond de dood van uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 8). Deze opmerking werpt geen ander licht op bovenstaande motivering, waardoor deze ook niet bij machte is de beoordeling van het CGVS te wijzigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bremmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indi

[cators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City_van_augustus_2020.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City_van_augustus_2020.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud haalde uw advocaat aan "dat personen die verwesterd zijn of zo beschouwd worden niet kunnen terugkeren naar AFG, gelet op een gebrek aan bescherming" (CGVS, p. 23). Wanneer u daarop wordt gevraagd dat verder te duiden, stelt u slechts dat u zich in België op uw gemak en veilig voelt, en dat u uw leven hier wil opbouwen, samen met uw familie (CGVS, p. 23). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Verder is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van 'verwestering' wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p. 12 en 22), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS, p. 23). Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat verzoeker, bij een terugkeer naar Afghanistan, een oprechte vrees heeft voor zijn leven.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker gaf, rekening houdende met zijn persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze aan welke redenen hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten en waarom hij, tot op heden, een vrees heeft indien hij

zou dienen terug te keren. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de problemen met de taliban. Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd en hiertoe documenten overhandigd, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn (zoals werkdocumenten van zijn vader). Meer algemeen, kan worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker, tijdens zijn persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming, in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn. Dit benadrukt het oprecht karakter van de vrees die verzoeker heeft.

Dat verzoeker zelf beperkte kennis heeft van de werkzaamheden van zijn vader, doet geen afbreuk aan de vrees die hij heeft. Het is immers niet ongewoon dat verzoeker, gelet op zijn jeugdige leeftijd, slechts beperkte kennis heeft over de werkzaamheden van onder meer zijn vader, laat staan over de details van de operaties waaraan zijn vader deelnam.

Verzoeker was zelf niet werkzaam in het leger, enkel zijn broer. Verzoeker heeft ook geen bijzondere interesse in het leger. Zijn vader was een gesloten persoon en praatte weinig over zijn job, waardoor dit temeer ervoor zorgt dat verzoeker de details over de werkzaamheden van zijn vader niet volledig kent. Hij kon wel een aantal zaken toelichten, hetgeen hij deed tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de persoonlijkheid en achtergrond van verzoeker (zoals zijn intellectuele capaciteiten).

Hieruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn, temeer gelet op de documenten die door verzoeker werden overgemaakt en waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoeker oprecht zijn.

5. Verzoeker benadrukt dat hij, door de tewerkstelling van zijn vader, hij in de problemen kwamen met de taliban.

De vader van verzoeker hield zijn werk voor de overheid verborgen. Dit lukte aanvankelijk, tot hij gewond raakte. Verweerder stelt dat het mogelijk zou zijn geweest om ook deze verwondingen toe te schrijven aan het voorgehouden werk voor het Alokozai-bedrijf, maar dit is niet correct. De aard van de verwondingen van de vader van verzoeker, waarbij hij moest worden opgenomen in het ziekenhuis, liet dit niet toe om deze verwondingen toe te schrijven aan zijn werk als chauffeur voor het Alokozai-bedrijf. De verwondingen waren het gevolg van geweldpleging. Het zou als loutere chauffeur bijzonder moeilijk zijn om dergelijke verwondingen op te lopen. De vader van verzoeker verkreeg hierover heel wat vragen van verschillende familieleden, die bezorgd waren en hem hierover bleven vragen stellen. Hij zou hierdoor een web van leugens moeten spinnen om uit te leggen wat er dan wel gebeurd was en wat er hieraan zou worden gedaan, wat niet mogelijk was (zoals verzoeker verklaarde: "Ja, dat was moeilijk want toen mijn vader thuis kwam, en iedereen op bezoek kwam, was dat moeilijk om te verbergen", verslag persoonlijk onderhoud p. 16). De vader van verzoeker wou ook niet blijvend liegen tegen zijn familie en hij was op dat moment nog verzwakt omdat hij net uit het ziekenhuis kwam. Hij vertelde dit bovendien enkel aan zijn naaste familie. Enkel zij verkregen te horen wat het werk was van de vader van verzoeker.

Het zijn deze concrete omstandigheden naar aanleiding van een incident die ervoor zorgen dat de vader van verzoeker de waarheid heeft verteld over zijn werk, wat zich dan verspreid heeft in het dorp. Deze omstandigheden werden onvoldoende in de gemaakte beoordeling betrokken door verweerder.

Het dorpsleven, waarbij werd doorverteld dat de vader van verzoeker voor de overheid werkte, lag aan de basis dat de taliban dit werk te weten is gekomen. Dit ging langzaam, waarbij één of meerdere personen hun mond hebben voorbijgepraat. Het duurde daarom 2-3 maanden alvorens de taliban een aanslag hebben gepleegd en de vader van verzoeker werd vermoord. Dit gebeurde niet direct. Dit bewijs de trage gang van zaken én dat aanvankelijk het een geheim bleef wat het werk was van verzoeker. Dit staat haaks op het veronderstelde "ontbreken van een risicobesef", zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Dat de aanval zou plaatsvinden was hierdoor een verrassing voor verzoeker: "We wisten niet dat er een aanval zou gebeuren tegen mijn vader, dat was zo toevallig en we wisten niets" (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 17), doordat zij niet dachten dat de beperkte mensen die wisten wat het werk was van de vader van verzoeker de taliban hiervan op de hoogte zouden brengen.

Na het incident, kwamen mensen van de overheid op onderzoek. Verzoeker lichtte hen in, waarbij verzoeker A. (...) heeft vernoemd. Verzoeker was erg geraakt door de dood van zijn vader. Hij nam nadien weldegelijk voorzorgsmaatregelen, zoals hij heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud. De taliban beschouwde verzoeker vervolgens kennelijk niet als prioriteit, doordat bleek dat verzoeker slechts beperkte problemen kende sindsdien (tot de machtsovername). Dit kan te wijten zijn aan de mogelijks beperkte positie van A. (...) binnen de taliban op dat moment, temeer omdat A. (...) zelf twee andere talibanleden heeft aangegeven die werden opgepakt. Dit was ook gekend in het dorp ("Ja, onze dorpingen wisten dat A. (...) heeft verklikt over A.Z. (...) en O. (...)"; verslag persoonlijk onderhoud pagina 20). Het is aannemelijk dat de taliban niet geneigd zijn om A. (...) te steunen nadat hij zelf twee leden heeft verraden.

De specifieke werkwijze van de taliban ten aanzien van verzoeker is, hoe dan ook, voor verzoeker en ook voor verweerder geen gekend gegeven. Verweerder gist slechts naar wat "logisch" zou zijn, waarbij temeer onvoldoende rekening wordt gehouden met bovenvermelde elementen.

De situatie wijzigde met de machtsovername van de taliban. A. (...) is verzoeker steeds blijven viseren, onder meer door hem te bellen en bedreigen vanuit de gevangenis. Hij kon zich door het overwicht van de taliban en zijn vrijlating thans wel "wreken" op verzoeker. Het is temeer aannemelijk dat A. (...) verzoeker ziet als de oorzaak dat hij twee andere leden heeft moeten verraden van de taliban. Dit versterkt de mate waarin hij verzoeker viseert.

Verzoeker is Afghanistan ontvlucht, waarna de taliban verschillende keren zijn langs geweest bij de familie van verzoeker om hem te zoeken. Verzoeker gaf hierover toelichting tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dat verweerder dermate veel belang hecht aan de precieze data is onredelijk. Verzoeker heeft de feiten immers gesitueerd in de tijd. Hij heeft bovendien verteld wat hij te weten is gekomen over deze "bezoeken" van de taliban via zijn familie.

6. De verzoekende partij wijst er verder op dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden. De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

7. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar.

Beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen dienen met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). Verzoeker wijst er bovendien op dat, hoewel het niveau van willekeurig geweld zou zijn afgenomen en de humanitaire toegang tot delen van het land zou zijn verbeterd, de omstandigheden in Afghanistan zeer onvoorspelbaar blijven, met wijdverbreide zorgen over gericht geweld en mensenrechtenschendingen.

De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek uit Afghanistan op 18 augustus 2021) en - in het bijzonder - Europa.

Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving.

Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, doordat zijn vader werkzaam was bij de politie. Verzoeker overhandigde hiertoe verschillende bewijzen, zoals de badge van het werk van zijn vader, certificaten van zijn werk en een document inzake de verwordingen die zijn vader opliep tijdens zijn werk. De werkzaamheden van zijn vader worden bovendien niet betwist door verweerder.

Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details (stuk 3).

Hierdoor is er een risico op vervolging (stuk 3).

In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt tevens aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Dit betreft een zeer diverse groep, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert.

Verzoeker wijst erop dat in de vervolgingsgronden er sprake is van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu wijst verzoeker erop dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de (heersende waarden en normen van de) taliban. Zijn huidige levensstijl is belangrijk voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit staat in sterk contrast met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens wordt verzoeker als een “westerling” beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, dient in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

8. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op

situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”, december 2016, p. 109).

Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd.

Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De impact van de machtsovername door taliban is groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3).

Verzoeker meent hierom dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban vormen bovendien een risico voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen. Bovendien bestaan er zwaarwegende redenen om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van de precaire humanitaire situatie nu deze het gevolg is van directe en indirecte acties van de taliban en de internationale gemeenschap (stuk 3).

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘*Elgafaji*’ waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

In Afghanistan is er momenteel sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (stuk 3).

Verzoeker verwijst hiertoe tevens naar zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek meer dan vijf jaar geleden) en - in het bijzonder - Europa. Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving.

Verzoeker heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel, doordat zijn vader werkzaam was bij de politie. Verzoeker overhandigde hiertoe verschillende bewijzen, zoals de badge van het werk van zijn vader, certificaten van zijn werk en een document inzake de verwordingen die zijn vader opliep tijdens zijn werk. De werkzaamheden van zijn vader worden bovendien niet betwist door verweerder.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

11. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd."

In de inventaris van zijn verzoekschrift vermeldt verzoeker volgend stuk, met vermelding van de weblink: NANSEN, "Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer". Verzoeker voegt een afdruk van dit stuk bij het verzoekschrift.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het betreft:

- foto's van zijn schoonvader toen hij nog leefde en overleden;
- een USB-stick waarbij verzoeker ter terechtzitting verklaart dat die betrekking heeft op zijn schoonvader en waarbij uit de documenten die konden geopend worden op de voormelde stick blijkt dat het gaat om foto's van een persoon levend en overleden alsook om een filmpje van een vrouw en kinderen die op de grond zitten;
- een arbeidsovereenkomst.

3.2. Verweerder legt op 18 januari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4

november 2022;

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek

kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban, omwille van het werk van zijn vader voor de overheid waardoor zijn vader werd doodgeschoten door een talib, waarna verzoeker de dader verklikte en de taliban na de machtsovername op zoek gingen naar hem.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

U verklaart dat uw vader werd aangevallen door de Taliban aan de moskee (CGVS, p. 11), in de periode waarin hij van zijn werk bij de politie in Herat terug naar huis was gekomen nadat hij daar gewond was geraakt (CGVS, p. 16). In die periode kwamen de dorpelingen en Taliban te weten dat uw vader bij de politie zat (CGVS, p. 16). Na die aanval op uw vader aan de moskee, kreeg u zelf ook problemen met de Taliban omdat u één van hen had verklikt (CGVS, p. 12). Dat maakt het werk van uw vader voor de politie en de problemen die hij daardoor heeft gekend tot de grondoorzaak van uw persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader gedood is door de Taliban (CGVS, p. 12) nadat ze te horen hadden gekregen dat hij voor de politie werkte (CGVS, p. 16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Zo plaatst het CGVS grote vraagtekens bij uw verklaringen over de manier waarop het bekend werd dat uw vader bij de politie werkte, wat ertoe leidde dat de Taliban het eveneens te weten kwamen. Daarover stelt u initieel dat uw vader het eerst verborgen hield in uw dorp en zei dat hij als chauffeur bij het Alokozai-bedrijf werkte, waarvoor hij sigaretten aan winkels moest bezorgen (CGVS, p. 14). U stelt: “hij was bang dat we het konden doorvertellen aan iemand en dat was gevaarlijk” (CGVS, p. 14). U wist zelf pas dat uw vader bij de politie werkte nadat hij gewond raakte in Herat en daarna naar huis kwam (CGVS, p. 14). Tot dat moment zei u tegen dorpelingen en vrienden van uw vader die u naar het werk van uw vader vroegen, dat hij bij het

Alokozai-bedrijf werkte (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe de Taliban dan te weten waren gekomen dat uw vader bij de politie werkte, stelt u dat mensen van het dorp dat te weten waren gekomen wanneer hij werd thuisgebracht na zijn verwonding, en dat het zo werd verspreid (CGVS, p. 16). Expliciet gevraagd hoe de dorpingen dat te weten waren gekomen, zegt u dat toen uw familie op bezoek kwam, dat werd verteld en zo via via iedereen geïnformeerd werd (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden uw vader het eerst wel verborgen hield en nu niet meer, stelt u dat het "moeilijk om te verbergen" was (CGVS, p. 16). U verklaart zelfs dat jullie niets geprobeerd hebben om het verder verborgen te houden (CGVS, p. 16), waaruit geen risicobesef af te leiden valt. Die onvoorzichtigheid staat in schril contrast met de wijze waarop uw vader zijn werk eerder wel verborgen hield – met succes ook blijkbaar. Uit uw beschrijving van het incident in Herat waarbij uw vader zijn verwondingen opliep, blijkt bovendien dat het mogelijk moet zijn geweest om die opgelopen verwondingen toe te schrijven aan zijn voorgehouden werk voor het Alokozai-bedrijf. Zo stelt u dat uw vader verwondingen had aan zijn hoofd (CGVS, p. 16) omdat hij geslagen was (CGVS, p. 14), wat eerder wijst op een gewelddadige overval dan op een gewapend conflict in het kader van werk bij de politie. Het CGVS ziet zodoende geen reden waarom het excuus van het werk bij het Alokozai-bedrijf niet volgehouden kon worden na die verwondingen, als zo vermeden kon worden dat de Taliban op de hoogte kwam van het werk van uw vader voor de politie. Bij uw verklaringen over het incident in Herat dient bovendien opgemerkt te worden dat die strijdig zijn met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u zei dat onbekenden op uw vader hadden geschoten (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) spreekt u slechts over slaan, niet over schieten (CGVS, p. 14-16). Aangezien het hier een cruciaal incident in uw asielrelaas betreft, kan verwacht worden dat u er eenduidige informatie over kan geven. De wijze waarop uw vader zijn werk initieel (succesvol) verborgen hield, valt nauwelijks te rijmen met de onvoorzichtigheid die hij en zijn familie schijnbaar aan de dag legden na zijn terugkeer naar Baroo, wat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnt. Bij bovenstaande dient overigens benadrukt te worden dat het hier een cruciaal moment in uw asielrelaas betreft: nadat het in uw dorp bekend werd dat uw vader bij de politie werkte, werd hij door de Taliban aangevallen bij de moskee (CGVS, p. 12 en 16), wat op zijn beurt dan weer leidde tot uw persoonlijke problemen met de Taliban door de verlikking van A. (...) aan de overheid (CGVS, p. 12). Het ontbreken van een risicobesef na de terugkeer van uw vader staat in schril contrast met zijn eerdere beredeneerde en succesvolle manier om zijn werk verborgen te houden, wat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van dit cruciaal punt in uw asielrelaas sterk op de helling zet.

Ook uw verklaringen over de zorgeloosheid waarmee u en uw vader die bewuste dag naar de moskee gingen, zijn allesbehalve aannemelijk te noemen in het licht van uw eerdere verklaringen over de talibanaanwezigheid in Baroo en het feit dat het ondertussen genoegzaam bekend was geraakt dat uw vader bij de politie werkte: nadat uw vader gewond was geraakt in Herat en terug thuis kwam, raakte het immers bekend in uw dorp dat uw vader bij de politie werkte (CGVS, p. 16). Voor de dood van uw vader hadden de Taliban bovendien de macht in handen in uw dorp en regio (CGVS, p. 10). Na de dood van uw vader hadden ze er nog een jaar de macht, waarna de lokale politie posten oprichtte en de Taliban niet meer in uw dorp kon komen tot aan de machtsovername (CGVS, p. 10-11). Met betrekking tot de periode voor de dood van uw vader, stelt u uitdrukkelijk het volgende over het gedrag van de Taliban: "als ze weten dat er iemand bij de overheid werkte of er iets mee te maken had, slagen ze die mensen en vermoorden ze die mensen" (CGVS, p. 11). U stelt dat dat veel gebeurde en geeft de voorbeelden van J., S. (...) en zijn schoonbroer en familie die door de Taliban vermoord werden (CGVS, p. 11). Dergelijke voorbeelden tonen enerzijds aan dat uw vader genoeg redenen had om zijn werk voor de politie verborgen te houden en maken het des te onaannemelijker dat hij dat na zijn terugkeer uit Herat niet meer deed (zie boven). Anderzijds maakt uw situatieschets over de veiligheidssituatie in Baroo voor de dood van uw vader, het eveneens onaannemelijk dat u en uw vader zonder enige voorzorgsmaatregelen naar de moskee gingen (CGVS, p. 17) op een moment dat het bekend is in uw dorp dat uw vader voor de politie werkte. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de aanval op uw vader grondig aangetast. Door het afleggen van onaannemelijke en zodoende ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevond allerminst aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen, die voortkomen uit de verklaarde problemen van uw vader (CGVS, p. 12), overtuigen uw verklaringen niet. De ochtend na de aanval op uw vader kwamen mensen van de overheid naar uw huis en hebt u hen verteld wat er gebeurd was (CGVS, p. 18). Nadat u A. (...) had aangegeven heeft de overheid hem opgepakt en naar de gevangenis gebracht (CGVS, p. 18-19). A. (...) heeft nog twee andere talibanleden, O. (...) en A.Z. (...), aangegeven die daarna eveneens werden opgepakt (CGVS, p. 19). De overheid had ook de vader van A. (...), M.F.M. (...), aangehouden maar hij werd terug vrijgelaten omdat hij oud was (CGVS, p. 18). Na de dood van uw vader en de arrestatie van A. (...), zijn de Taliban niet meer naar u komen zoeken in uw huis of winkel en hebt u geen problemen meer met hen gehad (CGVS, p. 20-21),

hoewel u stelt dat u bang was dat A. (...) iets kon doen via zijn neven die ook in uw dorp woonden (CGVS, p. 19). Slechts ten tijde van de machtsovername vielen de Taliban uw huis aan, op zoek naar u, waarna u het land verliet (CGVS, p. 12). U slaagt er echter allerminst in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban u na die verklikking van A. (...) met rust lieten tot aan de machtsovername. Er zijn immers voldoende redenen waarom de Taliban wel naar u zouden kunnen komen. Over de veiligheidssituatie in Baroo in de periode na de dood van uw vader, stelt u dat de Taliban nog een jaar de macht behielden totdat de lokale politie controleposten oprichtte waardoor de Taliban niet meer in het dorp konden komen (CGVS, p. 10-11). In dat jaar hebben de Taliban volgens uw verklaringen "verschrikkelijke dingen gedaan" (CGVS, p. 12). U geeft het voorbeeld van J. (...), wiens zoon onthoofd werd omdat de Taliban zeiden dat hij voor de inlichtingendiensten van de voormalige overheid werkte (CGVS, p. 12) en stelt dat er voor de oprichting van de controleposten van de lokale politie enkele mensen werden vermoord door de Taliban (CGVS, p. 20). De Taliban hadden in dat jaar dus wel degelijk de mogelijkheid u te benaderen omwille van uw verklikking van een van hun leden. Daarnaast zegt u dat het duidelijk zichtbaar was wanneer de overheid met de drie rangers naar uw huis kwamen en dat er toen veel mensen aanwezig waren in de buurt (CGVS, p. 18-19) en stelt u dat iedereen wist dat u A. (...) had aangegeven bij de overheid (CGVS, p. 20), waaruit kan worden afgeleid dat de Taliban er eveneens van op de hoogte waren. Ook de vader van A. (...), die zelf lid van de Taliban was (CGVS, p. 18) en werd vrijgelaten (CGVS, p. 18), kon de andere Taliban ervan op de hoogte stellen dat u de Taliban had verklikt. Bovendien had (...) de mogelijkheid om u vanuit de gevangenis vier keer te bellen om u te bedreigen (CGVS, p. 20) – persoonlijke bedreigingen die u eerder nog niet had vermeld op de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5) – wat het voor hem eveneens mogelijk moet hebben gemaakt om vanuit de gevangenis andere Taliban op u af te sturen om wraak te nemen. Ondanks het feit dat de Taliban de mogelijkheid hadden u te benaderen en wisten dat u een van hun strijders had verklikt, wat tot de aanhouding van twee andere strijders had geleid, lieten de Taliban u toch al die tijd tot aan de oprichting van de controleposten met rust. U had geen problemen meer met de vader van A. (...), M.F.M. (...) (CGVS, p. 21), en u weet ook niet of M.F.M. de andere Taliban niet op u had afgestuurd (CGVS, p. 21). U stelt dat u in die periode alleen maar kon proberen veilig naar uw winkel te gaan en op tijd terug te komen (CGVS, p. 21) en wanneer u wordt gevraagd om welke reden de Taliban de zoon van J. (...) wel konden doden maar u niet, stelt u dat u niet overal aan het rondlopen was, in tegenstelling tot J. (...), maar alleen naar uw winkel, uw schoonvader en uw huis ging (CGVS, p. 21). Die voorzorgsmaatregelen verbleken echter in het licht van uw verklaringen dat iedereen wist dat u die winkel daar had op het plein in Baroo (CGVS, p. 10) en dat de Taliban nog mensen vermoordden in Baroo na de dood van uw vader (CGVS, p. 12). Het is in dat opzicht allesbehalve aannemelijk dat u in Baroo, thuis of in uw winkel, nog veilig zou zijn indien de Taliban u werkelijk viseerden. Geconfronteerd met het feit dat A. (...) de andere Taliban ook vanuit de gevangenis kon bellen om hen op u af te sturen, herhaalt u slechts dat u heel voorzichtig naar uw winkel ging en zegt u dat later de controleposten werden opgericht, waardoor de Taliban "misschien beperkte mogelijkheid om iets te doen" had (CGVS, p. 21). Daarmee kan u echter allerminst uitklaren om welke reden een strategische actor als de Taliban u niet benaderde in het jaar voor de oprichting van de controleposten, als ze u daadwerkelijk viseerden. Dat de Taliban dan meteen na de machtsovername uw huis aanvallen, op zoek naar u, is allesbehalve aannemelijk gelet op het feit dat ze daar eerder een jaar lang de kans toe hadden, in een periode waarin ze ook anderen aanvielen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw persoonlijke vrees voor vervolging grondig aangetast.

Voorts ondergraven uw vage verklaringen over vervolgingsfeiten na uw vertrek de geloofwaardigheid van uw asielmotieven alleen maar meer. U verklaart dat uw broer S. (...) een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS Afghanistan is ontvlucht en momenteel in Iran verblijft (CGVS, p. 5-6). Hij is gevlucht ten gevolge van uw problemen met de Taliban: A. (...) heeft hem lastig gevallen en bedreigd, en heeft tegen uw moeder gezegd dat u of S. (...) zich moesten overgeven aan hen, waarop S. (...) het land heeft verlaten (CGVS, p. 6). U vertelt over vier bezoeken van de Taliban aan uw familie na uw vertrek: een keer bij uw familie thuis, een keer in uw winkel, een keer in de winkel van uw schoonvader, en een keer bij uw schoonbroer (CGVS, p. 6-7). U stelt dat het eerste bezoek na één of twee weken na uw vertrek was (CGVS, p. 6), maar weet niet wanneer ze de eerste keer naar S. (...) vroegen of hoeveel tijd er zat tussen de eerste bedreiging voor S. (...) en zijn vertrek (CGVS, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd hoe lang S. (...) nog in Afghanistan heeft gewoond sinds de eerste keer dat hij zelf bedreigd werd, ontwijkt u de vraag en stelt u slechts in algemene zin: "Hij heeft met zijn problemen in Afghanistan gewoond, soms bij mijn maternale oom en soms bij mijn schoonvader, en uiteindelijk is hij ook vertrokken" (CGVS, p. 7). Uw schoonbroer G.W. (...) werd bij een van die bezoeken geslagen door de Taliban in uw winkel (CGVS, p. 9), maar over het tijdstip van die aanval kan u slechts zeggen dat het "in de tijd van de Taliban" was (CGVS, p. 9). Kortom komt u niet verdere dan vage informatie over de vier bezoeken die de Taliban nog bracht aan uw familie na uw vertrek. U stelt dat uw moeder wel vertelde over die bezoeken na uw vertrek, maar dat u nooit hebt gevraagd over de data van die bezoeken (CGVS, p. 22). U verklaart dat het moeilijk is, vooral voor vrouwen, om zich alles te kunnen herinneren met een datum (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat het over uw problemen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming gaat, stelt u eveneens dat het moeilijk is die informatie terug te vinden met de vrouwen in Afghanistan (CGVS, p. 22). Het blijkt echter dat u ook uw schoonbroer of schoonvader, met wie u wel nog contact kan leggen (CGVS, p. 9), niet meer informatie hebt gevraagd over die problemen na uw vertrek (CGVS, p. 22), wat wijst op een merkwaardige desinteresse in de gevolgen van

uw problemen in Afghanistan. Zodoende komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw asielmotieven verder in het gedrang.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u en uw vader (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De documenten in verband met het werk van uw vader (zie administratief dossier, groene map, documenten 3 en 5-7) tonen hoogstens aan dat uw vader voor de politie heeft gewerkt, wat niet betwist wordt door het CGVS. De foto's (zie administratief dossier, groene map, document 4) die u neerlegt kunnen niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen. De foto's van u in uw textielwinkel en u op uw trouwfeest hebben geen betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. De foto van u met het lijk van uw vader toont slechts aan dat uw vader overleden is, maar kan geen verdere informatie bieden over de precieze omstandigheden van zijn overlijden en het eventuele verband met uw asielmotieven. U diende via uw advocaat nog een opmerking in op de notities van uw persoonlijk onderhoud, namelijk dat niet in alle dorpen, maar enkel in uw regio de taliban de macht hadden in de periode rond de dood van uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 8). Deze opmerking werpt geen ander licht op bovenstaande motivering, waardoor deze ook niet bij machte is de beoordeling van het CGVS te wijzigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas.

Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft, zoals blijkt uit wat volgt.

Het louter beweren dat hij zijn volle medewerking heeft gegeven in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming en het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het verwijzen naar zijn beperkte scholing en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

4.8.1.3. Verzoeker betoogt dat hij verklaringen heeft afgelegd en documenten, zoals de werkdocumenten van zijn vader, heeft overhandigd, waaruit kan worden opgemaakt dat zijn verklaringen oprecht zijn, dat de beperkte kennis van de werkzaamheden van zijn vader, geen afbreuk doet aan zijn vrees, dat het immers niet ongewoon is dat hij, gelet op zijn jeugdige leeftijd, slechts beperkte kennis heeft over de werkzaamheden van onder meer zijn vader, laat staan van de details van de operaties waaraan hij deelname, dat hij zelf niet werkzaam was in het leger, enkel zijn broer, dat hij ook geen bijzondere interesse heeft in het leger, dat zijn vader een gesloten person was en weinig praatte over zijn job, waardoor dit temeer ervoor zorgt dat hij de details van de werkzaamheden van zijn vader niet volledig kent, dat hij wel een aantal zaken kon toelichten, hetgeen hij ook deed tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker gaat er met dit betoog aan voorbij dat niet wordt betwist dat zijn vader voor de politie heeft gewerkt en wordt erkend dat verzoeker hiertoe stavingstukken heeft voorgelegd. Er wordt hem in de bestreden beslissing geen gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn vader tegengeworpen.

Waar verzoeker stelt dat zijn broer werkzaam was in het leger, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Dit feit werd nooit eerder aangehaald voor de asielinstanties en wordt verder niet met stukken of verklaringen ondersteund. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift of ter terechtzitting geenszins dat verzoeker een vrees heeft voor vervolging of een risico loopt op ernstige schade bij terugkeer omwille van het feit dat zijn broer in het leger werkzaam was.

4.1.8.4. Verzoeker betoogt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd aan hem om alle gestelde vragen te beantwoorden, dat het er op aan komt om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, zoals zijn intellectuele capaciteiten. In zoverre dit betoog betrekking heeft op zijn verklaring dat zijn vader bij de politie gewerkt heeft, herhaalt de Raad dat niet wordt betwist dat zijn vader voor de politie heeft gewerkt en wordt erkend dat verzoeker hiertoe stavingstukken heeft voorgelegd.

In zoverre dit betoog meer algemeen betrekking heeft op alle verklaringen van verzoeker, wijst de Raad erop dat verzoeker met de boutade dat er geen resultaatsverplichting kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden, de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing niet ombuigt. Ook waar hij aanstipt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft proberen te formuleren op de vragen die hem gesteld werden, waaruit blijkt dat hij dit op een afdoende manier heeft gedaan, beperkt hij zich tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Waar verzoeker betoogt dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn verklaringen rekening moet gehouden worden met zijn persoonlijkheid en achtergrond, laat hij na, behoudens de verwijzing naar zijn intellectuele capaciteiten, dit argument op enige manier verder te concretiseren of toe te lichten.

Verzoeker toont niet aan dat hij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt om consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen.

4.8.1.5. Daarnaast herhaalt verzoeker dat zijn vader door zijn tewerkstelling in de problemen kwam met de taliban, dat zijn vader zijn werk voor de overheid verborgen hield, dat dit aanvankelijk lukte tot hij gewond raakte. Door louter zijn verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er niet in de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Betreffende het motief in de bestreden beslissing dat het mogelijk zou zijn geweest om ook de verwondingen toe te schrijven aan het voorgehouden werk van het Alokozai-bedrijf, betoogt verzoeker dat dit niet correct is, dat de aard van de verwondingen van zijn vader, waarbij hij moest opgenomen worden in het ziekenhuis, het gevolg waren van geweldpleging, dat het als loutere chauffeur bijzonder moeilijk zou zijn om dergelijke verwondingen op te lopen. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing er net ook op gewezen wordt dat de verwondingen aan het hoofd het gevolg waren van geslagen worden, wat eerder op een gewelddadige overval dan op een gewapend conflict lijkt. De Raad ziet niet in, en verzoeker maakt niet aannemelijk, waarom het bijzonder moeilijk zou zijn om als chauffeur wonden aan het hoofd op te lopen tijdens de uitoefening van zijn werk. Bovendien weerlegt verzoeker niet dat de verwondingen van zijn vader zouden kunnen opgelopen zijn door een gewelddadige overval. Verzoeker stelt ook dat zijn vader over het incident heel wat vragen kreeg van verschillende familieleden, die bezorgd waren en hem hierover vragen bleven stellen, dat hij hierdoor een web van leugens zou moeten spinnen om uit te leggen wat er dan wel gebeurd was en wat er hieraan gedaan zou worden, wat niet mogelijk was. Echter stelt verzoeker enkel dat het niet mogelijk was om verder te liegen over zijn functie omdat er verwondingen waren, zijn familie op bezoek kwam en vragen stelde, dat zijn vader ook niet blijvend wou liegen tegen de familie en op dat moment nog verzwakt was omdat hij net uit het ziekenhuis kwam, doch weerlegt hiermee geenszins het motief *“Uit uw beschrijving van het incident in Herat waarbij uw vader zijn verwondingen opliep, blijkt bovendien dat het mogelijk moet zijn geweest om die opgelopen verwondingen toe te schrijven aan zijn voorgehouden werk voor het Alokozai-bedrijf. Zo stelt u dat uw vader verwondingen had aan zijn hoofd (CGVS, p. 16) omdat hij geslagen was (CGVS, p. 14), wat eerder wijst op een gewelddadige overval dan op een gewapend conflict in het kader van werk bij de politie. Het CGVS ziet zodoende geen reden waarom het excuus van het werk bij het Alokozai-bedrijf niet volgehouden kon worden na die verwondingen, als zo vermeden kon worden dat de Taliban op de hoogte kwam van het werk van uw vader voor de politie.”* Hij verduidelijkt geenszins, gelet op het feit dat de verwondingen wel degelijk konden toegeschreven worden aan geweldpleging en dit ook kan tijdens een functie als chauffeur, waarom het loutere feit dat zijn familieleden bezorgd waren en vragen stelden, er toe zou leiden dat het excuus van het werk bij het Alokozai-bedrijf niet kon volgehouden worden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan waarom een vader, die steeds voorzichtig is geweest, zelfs tegenover zijn gezin, omtrent de ware toedracht van zijn tewerkstelling, enkel omwille van een hospitalisatie en verwondingen aan zijn hoofd, niet langer zou kunnen volhouden dat hij als chauffeur tewerkgesteld is en in het kader van die werkzaamheden de verwondingen opliep. Door voorts louter te herhalen dat zijn vader dit enkel aan zijn naaste familie vertelde, dat enkel zij te horen kregen wat het werk was van zijn vader, dat het deze concrete omstandigheden naar aanleiding van het incident zijn die ervoor zorgen dat zijn vader de waarheid heeft verteld over zijn werk, wat zich dan verspreid heeft in het dorp en te stellen dat deze omstandigheden onvoldoende werden betrokken in de gemaakte beoordeling, gaat hij er aan voorbij dat net de omstandigheden die blijken uit zijn verklaringen – en namelijk dat zijn vader na een incident thuiskwam met verwondingen, de familie op bezoek kwam, de vader de waarheid vertelde dat hij bij de politie werkte en dat zo iedereen geïnformeerd werd – ongeloofwaardig werden bevonden om volgende redenen: *“Gevraagd hoe de Taliban dan te weten waren gekomen dat uw vader bij de politie werkte, stelt u dat mensen van het dorp dat te weten waren gekomen wanneer hij werd thuisgebracht na zijn verwonding, en dat het zo werd verspreid (CGVS, p. 16). Expliciet gevraagd hoe de dorpingen dat te weten waren gekomen, zegt u dat toen uw familie op bezoek kwam, dat werd verteld en zo via via iedereen geïnformeerd werd (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden uw vader het eerst wel verborgen hield en nu niet meer, stelt u dat het “moeilijk om te verbergen” was (CGVS, p. 16). U verklaart zelfs dat jullie niets geprobeerd hebben om het verder verborgen te houden (CGVS, p. 16), waaruit geen risicobesef af te leiden valt. Die onvoorzichtigheid staat in schril contrast met de wijze waarop uw vader zijn*

werk eerder wel verborgen hield – met succes ook blijkbaar. Uit uw beschrijving van het incident in Herat waarbij uw vader zijn verwondingen opliep, blijkt bovendien dat het mogelijk moet zijn geweest om die opgelopen verwondingen toe te schrijven aan zijn voorgehouden werk voor het Alokozai-bedrijf. Zo stelt u dat uw vader verwondingen had aan zijn hoofd (CGVS, p. 16) omdat hij geslagen was (CGVS, p. 14), wat eerder wijst op een gewelddadige overval dan op een gewapend conflict in het kader van werk bij de politie. Het CGVS ziet zodoende geen reden waarom het excuus van het werk bij het Alokozai-bedrijf niet volgehouden kon worden na die verwondingen, als zo vermeden kon worden dat de Taliban op de hoogte kwam van het werk van uw vader voor de politie. Bij uw verklaringen over het incident in Herat dient bovendien opgemerkt te worden dat die strijdig zijn met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u zei dat onbekenden op uw vader hadden geschoten (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) spreekt u slechts over slaan, niet over schieten (CGVS, p. 14-16). Aangezien het hier een cruciaal incident in uw asielrelaas betreft, kan verwacht worden dat u er eenduidige informatie over kan geven. De wijze waarop uw vader zijn werk initieel (succesvol) verborgen hield, valt nauwelijks te rijmen met de onvoorzichtigheid die hij en zijn familie schijnbaar aan de dag legden na zijn terugkeer naar Baroo, wat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk ondermijnt. Bij bovenstaande dient overigens benadrukt te worden dat het hier een cruciaal moment in uw asielrelaas betreft: nadat het in uw dorp bekend werd dat uw vader bij de politie werkte, werd hij door de Taliban aangevallen bij de moskee (CGVS, p. 12 en 16), wat op zijn beurt dan weer leidde tot uw persoonlijke problemen met de Taliban door de verklikking van A. (...) aan de overheid (CGVS, p. 12). Het ontbreken van een risicobesef na de terugkeer van uw vader staat in schril contrast met zijn eerdere beredeneerde en succesvolle manier om zijn werk verborgen te houden, wat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van dit cruciaal punt in uw asielrelaas sterk op de helling zet.” Door voorts louter de manier van het zich verspreiden van deze informatie in het dorp toe te lichten, gaat verzoeker er aan voorbij dat het niet ongeloofwaardig wordt geacht dat de informatie zich verspreidde en dat dit langzaam gebeurde waardoor het oorspronkelijk wel nog geheim bleef, doch wel ongeloofwaardig wordt geacht dat de vader het zelf niet meer verborgen hield en zij niets meer geprobeerd hebben om het verder verborgen te houden, omdat een dergelijke onvoorzichtigheid in schril contrast staat met de wijze waarop zijn vader eerder wel zijn werk verborgen hield. Verzoeker toont met het toelichten van de manier van het zich verspreiden van deze informatie geenszins aan dat dit haaks staat op het ontbreken van het risicobesef in hoofde van zijn vader.

Betreffende het betoog dat de aanval op zijn vader als een verrassing kwam doordat zij niet dachten dat de beperkte mensen die wisten wat het werk van zijn vader was de taliban hiervan op de hoogte zouden brengen, weerlegt verzoeker geenszins de motieven dat hij en zijn vader die bewuste dag zorgeloos naar de moskee gingen niet aannemelijk is in het licht van zijn verklaringen over de talibanaanwezigheid in zijn dorp en het feit dat het ondertussen genoegzaam bekend was in het dorp dat zijn vader bij de politie werkte. Het komt de Raad niet foutief voor gewag te maken van een zorgeloosheid wanneer men – ook indien men niet zeker weet of ook de taliban op de hoogte is en men ervan uitgaat dat de mensen die het weten de taliban niet op de hoogte zouden stellen – als persoon die bij de politie werkt de moskee bezoekt zonder enige voorzorgsmaatregel in een dorp waar enkele personen op de hoogte zijn van die functie en waar de taliban aanwezig is en waar ze “als ze weten dat er iemand bij de overheid werkte of er iets mee te maken had, (...) die mensen (slagen) en vermoordden (...)”.

4.8.1.6. Verzoeker herhaalt dat er mensen van de overheid op bezoek kwamen na het incident, dat hij hen inlichtte waarbij hij A. heeft vernoemd, dat hij erg geraakt was door de dood van zijn vader, dat hij nadien weldegelijk voorzorgsmaatregelen nam. Door het louter herhalen van zijn verklaringen weerlegt, noch ontkracht hij de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoeker stelde dat de taliban hem kennelijk niet als een prioriteit beschouwde, doordat hij slechts beperkte problemen kende sindsdien tot aan de machtsovername, dat dit te wijten kan zijn aan de mogelijks beperkte positie van A. binnen de taliban op dat moment, te meer omdat A. zelf twee andere talibanleden heeft aangegeven die werden opgepakt, dat dit ook gekend was in het dorp, dat het aannemelijk is dat de taliban niet geneigd zijn om A. te steunen nadat hij zelf twee leden heeft verraden. Met een dergelijk betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk waarom de taliban hem met rust liet tot aan de machtsovername. Immers indien de taliban niet op zoek zouden gaan naar verzoeker om A. te steunen daar laatstgenoemde zelf twee leden heeft verraden, is het niet aannemelijk dat zij verzoeker jaren later, bij de machtsovername, plots wel gaan zoeken. Daarnaast gaat verzoeker er ook aan voorbij dat zelfs indien de taliban hem kennelijk niet als een prioriteit beschouwde na het incident omdat ze A. niet wilden steunen, een bedenking die verzoeker *post factum* maakt omwille van het feit dat hij na het verklikken van A. weinig problemen heeft gekend, verzoeker dit – dat de taliban hem niet als prioriteit beschouwde – niet wist of kon weten na het verklikken van A. en het dus niet aannemelijk is dat hij als voorzorgsmaatregel enkel vermeed om overal rond te lopen en alleen naar zijn winkel, zijn schoonvader en zijn huis ging. Immers verklaarde verzoeker dat iedereen wist dat hij de winkel op het plein in Baroo had en de taliban nog mensen vermoordden in Baroo na de dood van zijn vader. De verklaring dat men in het dorp wist dat A. de andere leden verklikt had, doet hieraan geen afbreuk, daar uit het loutere feit dat A. zelf verklikt had, niet kan afgeleid worden – minstens maakt verzoeker dit met zijn betoog niet aannemelijk – dat verzoeker niet in het vizier zou komen van de taliban als verklikker van een

talib die een persoon die voor de overheid werkte had vermoord. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban een verklikker van een talib, die een persoon die voor de overheid werkte had vermoord, met rust zou laten omdat die talib zelf had verklikt. Het feit dat de specifieke werkwijze van de taliban ten aanzien van hem voor verweerder geen gekend gegeven is doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar verzoeker in dit verband stelt dat de specifieke werkwijze van de taliban ten aanzien van hem voor hem en voor verweerder geen gekend gegeven is, lijkt hij zelfs te erkennen dat het hem niet als een prioriteit beschouwen door de taliban omdat ze A. niet wilden steunen, enkel een *post factum* bedenking of hypothese is afgeleid uit het feit dat hij na het verklikken van A. weinig problemen heeft gekend. Net omdat de specifieke werkwijze van de taliban ten aanzien van hem voor hem geen gekend gegeven is, doch daar verzoeker verklaarde dat zij nog verschrikkelijke dingen hebben gedaan in het jaar na de dood van zijn vader, is het niet aannemelijk dat hij, die een talib had verklikt, als voorzorgsmaatregel enkel vermeed om overal rond te lopen en alleen naar zijn winkel, zijn schoonvader en zijn huis ging.

Waar hij stelt dat verweerder slechts gist naar wat "logisch" zou zijn, verduidelijkt verzoeker niet waar in de motivering het zou gaan om puur giswerk.

Met het betoog dat de situatie wijzigde met de machtsvername van de taliban, dat A. hem steeds is blijven viseren, onder meer door hem te bellen en bedreigen vanuit de gevangenis, herhaalt hij louter zijn verklaringen en weerlegt hij de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet. Waar hij stelt dat A. dan door het overwicht van de taliban en zijn vrijlating hem thans wel kon wreken op verzoeker, weerlegt hij evenmin de vaststellingen van de bestreden beslissing. Immers gaat verzoeker er aan voorbij dat het zich niet kunnen wreken door A. op verzoeker volgens zijn verklaringen geenszins kwam door het gebrek aan overwicht van de taliban, nu hij verklaarde dat de taliban nog een jaar na de dood van zijn vader de macht behielden in Baroo. In zoverre verzoeker zou willen laten uitschijnen dat A. hem persoonlijk, los van de taliban, wou wreken en dit dus pas kon na zijn eigen vrijlating, strookt ook dit scenario niet met zijn verklaringen dat de 'taliban' hun huis zijn binnengevallen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 21). Het betoog van verzoeker dat het temeer aannemelijk is dat A. verzoeker ziet als de oorzaak dat hij twee andere leden heeft moeten verraden en dit de mate versterkt waarom A. verzoeker viseert, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Waar verzoeker nog stelt dat hij Afghanistan is ontvlucht, waarna de taliban verschillende keren zijn langs geweest bij zijn familie om hem te zoeken, dat hij hierover toelichting gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat verweerder dermate veel belang hecht aan de precieze data onredelijk is, dat hij de feiten immers gesitueerd heeft in de tijd en hij bovendien verteld heeft wat hij te weten is gekomen over deze bezoeken van de taliban via zijn familie, gaat hij er aan voorbij dat hem niet enkel 'vage' verklaringen worden tegengeworpen, doch ook een merkwaardige desinteresse in de gevolgen van zijn problemen in Afghanistan daar hij nooit iets vroeg over de data van die bezoeken aan zijn moeder en hij ook zijn schoonvader en schoonbroer met wie hij nog contact heeft, niet meer informatie heeft gevraagd over de problemen na zijn vertrek.

4.1.8.7. Verzoeker stelt dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de DVZ geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, dat tijdens het onderhoud bij de DVZ hij niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman, dat de leiding van het onderhoud volledig in handen lag van de medewerker van de DVZ, zonder enige controle, dat hij volledig op zichzelf aangewezen was, dat hij de taal niet spreekt en volledig afhankelijk was van de persoon van de DVZ. Hij vervolgt dat hem tijdens het onderhoud een paar vragen werden gesteld, dat hij vervolgens een antwoord gaf op die vragen, naar best vermogen, dat hij op alle vragen kort moest antwoorden, dat hij duidelijk werd gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen bij het CGVS, dat dit onderhoud het belangrijkste zou zijn, dat hij dit volgde en zijn medewerking gaf, maar zich beperkte tot de (meeste) hoofdlijnen. Hij meent dat hij gedaan heeft wat van hem gevraagd werd, dat hij vervolgens volledig afhankelijk is van hetgeen door de medewerker van de DVZ werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag, dat een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen (nagenoeg) onbestaande is, dat het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de DVZ, waaruit kan worden bepleit dat zijn akkoord met de inhoud hiervan wordt bevestigd, dat de bewijswaarde van deze handtekening echter bijzonder relatief is, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is, dat er evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden hem werd gevraagd om een handtekening te plaatsen, dat van hem daarentegen wordt verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd, dat dit des te meer geldt omdat hij overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd, dat de bewijswaarde van het verslag bij de DVZ dan ook (bijzonder) relatief is, gelet op bovenvermelde omstandigheden. Verzoeker betoogt dat het CGVS geen rekening houdt met deze omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt, dat de vermeende verschillen tussen het gehoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS daarom niet van die aard is om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

Voorts poogt verzoeker de verschillen tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS, die steun vinden in het administratief dossier en die pertinent en draagkrachtig zijn, te relativieren door de bewijswaarde van de verklaring en de vragenlijst bij de DVZ in twijfel te trekken. Hij hekelt de omstandigheden tijdens het interview bij de DVZ.

Dit vormt bezwaarlijk een concreet of dienstig verweer waarmee hij er – mede gelet op wat volgt – geenszins in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat betreft het gegeven dat verzoeker zijn verklaringen bij de DVZ zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon heeft afgelegd, kan vooreerst worden opgemerkt dat het zijn taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat of vertrouwenspersoon – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Verder dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielpprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen bij de DVZ, temeer gezien zijn verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen, hij hierna zowel de ‘verklaring DVZ’ als de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en hij hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Betreffende de stelling dat niet kan worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen, merkt de Raad op dat dit feit – het voorlezen van de verklaringen – uitdrukkelijk vermeld wordt in de vragenlijst en de verklaring, verzoeker deze documenten ondertekende en verzoeker door louter te stellen dat niet kan nagegaan worden of zijn verklaringen hem werden voorgelezen het tegendeel niet aantoon. Bovendien antwoordt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigend op de vraag of zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Pashtou na het interview (persoonlijke onderhoud CGVS, p. 4). Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, ook niet dienstig betogen dat een controle van de manier waarop het interview op de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is. Bovendien verklaart verzoeker geenszins dat zijn verklaringen hem niet werden voorgelezen, doch enkel dat dit niet kan worden nagegaan, zodat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij een dergelijk betoog.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon de inconsistenties in zijn verklaringen had kunnen wegnemen. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Bovendien preciseert of concretiseert verzoeker niet waar of op welke wijze dit alles van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van zijn gezegden bij de DVZ. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Te dezen dient ook nog opgemerkt te worden dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins ontslaat van de medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk de asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Immers, de verzoeker om internationale bescherming wordt er bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ op gewezen dat wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldde.

Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat de bewijswaarde van de handtekening echter bijzonder relatief is, aangezien verzoeker geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en de Nederlandse taal niet machtig is en evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan verzoeker werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan verzoeker om een handtekening te plaatsen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot hypothetische stellingen, maar niet ontkent dat het verslag van de vragenlijst nadien aan hem werd voorgelezen in het Pashtou noch dat hij vervolgens, op de laatste pagina, ondertekende.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat er geen sprake was van tolkproblemen bij de DVZ en beaamde dat hij bij de DVZ alle essentiële elementen van zijn relaas kort had kunnen uitleggen. (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4)

Verder blijkt uit de 'verklaring DVZ' en de vragenlijst niet dat verzoeker de tolk niet verstond noch dat hij de instructies van de ambtenaar van de DVZ, via de tolk, niet kon volgen waardoor hij niet overwogen kon antwoorden op de gestelde vragen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich zowel betreffende de 'verklaring DVZ' als de vragenlijst, nadat deze werden voorgelezen aan verzoeker in het Pashtou, akkoord heeft verklaard met de erin opgenomen verklaringen die door hem werd afgelegd en deze documenten heeft ondertekend (verklaring DVZ, laatste pagina, vragenlijst, p. 3).

Door het ondertekenen van de vragenlijst en de verklaring op de laatste pagina van de desbetreffende documenten heeft verzoeker zich inderdaad akkoord verklaard met de in de documenten neergeschreven antwoorden/verklaringen. Door deze documenten voor akkoord te ondertekenen gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties te rechtvaardigen, zodat deze overeind blijven en wel degelijk bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker naar voor geschoven relaas.

Verzoeker wordt niet bijgetreden dat de "*vermeende verschillen*" tussen zijn afgelegde verklaringen niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas te ontnemen.

Een schending van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.8.1.8. Verzoeker legt ter terechtzitting bij aanvullende nota nog foto's en een USB-stick voor waarop foto's van een man te zien zijn. Verzoeker benoemt deze foto's in de aanvullende nota als foto's van zijn schoonvader toen hij nog leefde en foto's van zijn overleden schoonvader. Op de USB-stick staat ook een filmpje van een sprekende vrouw die op de grond zit omringd door kinderen, doch er is geen geluidsopname. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat zijn schoonvader twee maanden geleden werd omgebracht toen ze naar hem vroegen, dat de taliban regelmatig langskwam en naar hem en zijn broer vroegen, dat zijn schoonvader zei dat hij niet wist waar ze waren, dat er toen een discussie ontstaan is en hij gedood werd.

De Raad merkt op dat aan de voorgelegde privéfoto's en video's wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien zelfs indien uit de foto's zou kunnen blijken dat het daadwerkelijk gaat om de schoonvader van verzoeker, *quod non in casu*, laat verzoeker na omtrent zijn overlijden, behoudens de bewering dat hij twee maanden geleden overleden is, enige duiding te geven in de neergelegde aanvullende nota. Hij beperkt zich ter terechtzitting voorts tot de loutere bewering dat zijn schoonvader werd omgebracht toen naar hem gevraagd werd, dat de taliban regelmatig langskwam en naar hem en zijn broer vroegen, dat zijn schoonvader zei dat hij niet wist waar ze waren, dat er toen een discussie ontstaan is en hij gedood werd. De Raad wijst erop dat betreffende de beweerdde problemen die zijn familie ondervond na zijn vertrek uit Afghanistan, reeds geoordeeld werd dat er sprake was van een merkwaardige desinteresse van verzoeker in de gevolgen van zijn problemen in Afghanistan, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het gedrang brengt. Met de loutere bewering en niet doorleefde verklaring dat zijn schoonvader twee maanden geleden werd omgebracht toen ze naar hem vroegen, dat de taliban regelmatig langskwam en naar hem en zijn broer vroegen, dat zijn schoonvader zei dat hij niet wist waar ze waren, dat er toen een discussie ontstaan is en hij gedood werd, slaagt verzoeker er niet in de geloofwaardigheid van zijn problemen en de gevolgen van zijn problemen na zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk te maken. De Raad wijst er ook nog op dat uit de foto's en de video's de omstandigheden van het overlijden van de erop afgebeelde persoon niet blijken. Betreffende het filmpje van de vrouw omringd door kinderen, licht verzoeker niet toe wie dit zijn, wat hierop te zien is en op welke wijze dit filmpje zijn vrees voor vervolging of het risico op het lopen van ernstige schade zou kunnen aantonen.

4.8.1.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.10. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.8.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die

aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een 'mahram'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook

gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud haalde uw advocaat aan “dat personen die verwesterd zijn of zo beschouwd worden niet kunnen terugkeren naar AFG, gelet op een gebrek aan bescherming” (CGVS, p. 23). Wanneer u daarop wordt gevraagd dat verder te duiden, stelt u slechts dat u zich in België op uw gemak en veilig voelt, en dat u uw leven hier wil opbouwen, samen met uw familie (CGVS, p. 23). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Verder is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van ‘verwestering’ wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p. 12 en 22), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt (CGVS, p. 23). Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

4.8.2.3. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op de actuele situatie in Afghanistan door de machtsovername door de taliban en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in Europa. Hij betoogt dat hij zich hierdoor een levensstijl heeft eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende normen en waarden in Afghanistan, minstens dat hij als een ‘westerling’ wordt beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan, dat hij door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer heeft over hoe hij zich dient te gedragen in deze sterk veranderde samenleving, dat hij bovendien een bijzonder risicoprofiel heeft doordat zijn vader werkzaam was bij de politie. Hij wijst er ook op dat uit beschikbare informatie blijkt dat de taliban een zeer repressieve versie van de sharia implementeert die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details. Hij wijst erop dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen de heersende normen en waarden van de taliban, dat zijn huidige levensstijl belangrijk is voor hem om zijn (godsdienstige) identiteit en morele integriteit te behouden, dat dit in sterk contrast staat met hetgeen van hem verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan, dat hij minstens als een ‘westerling’ beschouwd wordt door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer.

4.8.2.4. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa – waarbij hij geenszins toelicht hoelang hij al in Europa zou zijn, doch uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat hij op 8 augustus 2021 uit Afghanistan vertrokken is en op 17 december 2021 in België aankwam (verklaring DVZ, nr. 37) – hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan 2 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds december 2021, *in casu* iets meer dan 2 jaar, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familie – zijn moeder, zijn twee broers, zijn vrouw en zijn kind – nog in Afghanistan verblijven bij zijn schoonvader (persoonlijk onderhoud

CGVS, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij regelmatig telefonisch contact heeft met zijn vrouw (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9).

Betreffende de tewerkstelling in België, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Verzoeker voert voorts geen enkel concreet element of bewijsstuk aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 2 jaar en een tewerkstelling in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende 2 jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van minstens 29 jaar in Afghanistan. Dit geldt des te meer gelet op de duidelijke banden die hij heden nog heeft met Afghanistan. Verzoeker verklaart regelmatig contact te onderhouden met zijn in Afghanistan verblijvende vrouw (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn 'jarenlange verblijf in Europa' maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in Europa en het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïnternaliseerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Waar verzoeker nog wijst op een bijzonder risicoprofiel doordat zijn vader werkzaam was bij de politie, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vervolging, en aldus een risicoprofiel hebben, doch dat verzoeker geen zaken aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van het werk van zijn – intussen jaren geleden overleden – vader, te maken zou kunnen krijgen met vervolging. Hij haalt niet aan of maakt niet aannemelijk dat de taliban op zoek zijn naar zijn vader of dat er bepaalde redenen zijn die maken dat ze wraak willen nemen op zijn vader en diens familie. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij een risicoprofiel bezit.

Verzoeker heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven

op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

In zoverre verzoeker wijst op de zeer repressieve implementatie van de sharia door de taliban alsook op het straffen toebrengen door de taliban bij het niet naleven van de islamitische normen en waarden zoals door hen strikt geïnterpreteerd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar 2 jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

4.8.2.5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische

en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.8.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familie – zijn moeder, zijn twee broers, zijn vrouw en zijn kind – nog in Afghanistan verblijven bij zijn schoonvader (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij regelmatig telefonisch contact heeft met zijn vrouw (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

4.8.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2

814 slachtoffers) te betreuen bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.9.3. Verzoeker brengt, door louter te verwijzen naar het rapport van NANSSEN, dat dateert van 2022, *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Door opnieuw te wijzen op zijn vermeende verwestering en zijn vermeend risicoprofiel, maakt verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Ook in het rechtsplegingsdossier kunnen geen indicaties worden ontwaard dat er bepaalde omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig zijn die aangemerkt kunnen worden als een risicoverhogende factor. Verzoeker is een valide volwassen jongeman, die nog over een familiaal netwerk beschikt in Nangarhar, waarmee hij bovendien nog in contact staat. Verzoeker toont aldus niet aan, door gewag te maken van zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan, dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid waardoor hij in vergelijking met andere burgers in Nangarhar over minder weerbaarheid zou beschikken om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Er zijn geen persoonlijke omstandigheden voorhanden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in voormelde provincie.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd.

De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER